

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.355/2025/18.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2026. év június hó 2. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 11.B.191/2023/100. számú ítéletét Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében megváltoztatja.

Terhelt1 I. r. vádlott az emberölés bűntettének kísérletében és a testi sértés bűntettének kísérletében visszaesőnek, a tártettesként elkövetett rongálás bűntettében különös visszaesőnek minősül.

A Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 13 (tizenhárom) évre enyhíti.

Terhelt1 I. r. vádlott 2022. április 13. napjától 2022. április 15. napjáig őrizetben, 2022. április 16. napjától 2023. február 3. napjáig letartóztatásban volt.

A beszámításra vonatkozó rendelkezést akként pontosítja, hogy Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában a 2022. április 13. napjától 2023. február 3. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be.

Terhelt2 II. r. vádlott helyesen 2022. április 13. napjától 2022. április 15. napjáig őrizetben, 2022. április 16. napjától 2025. április 8. napjáig letartóztatásban volt, majd 2025. április 9. napjától bűnügyi felügyelet alatt állt.

Terhelt2 II. r. vádlott bűnügyi felügyeletének utolsó napja 2025. szeptember 1.

Az elkobozni rendelt kés helyesen a bűnjeljegyzék 35. téfelszáma alatt van nyilvántartva.

Amennyiben a dolog átvételére jogosult a jogerős határozat közlésétől számított 3 (három) hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 39.336 (harminckilencezer-háromszázharminchat) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. szeptember 1. napján kihirdetett 11.B.191/2023/100. számú ítéletével Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő emberölés bűntettének kísérletében, a Btk. 371.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rongálás bűntettében és a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés bűntettének kísérletében. Ezért őt halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt 17 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, és rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

[2] Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző rablás bűntettében és a Btk. 371.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rongálás bűntettében. Ezért őt halmazati büntetésül 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a II. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és beszámította a II. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. A lefoglalt kést elkobozta, a további bűnjelek megsemmisítéséről és kiadásáról határozott, és a vádlottakat külön-külön, illetve egyetemlegesen kötelezte a bűnügyi költség megfizetésére.

[3] A törvényszék ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlottak terhére a velük szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosítása, a II. r. vádlottnál hosszabb

tartamú közügyektől eltiltás alkalmazása végett, míg a vádlottak felmentésért, védőik elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében fellebbeztek.

[4] Az elsőfokon eljáró Fővárosi Főügyészség Bf.1941/2022/156. számú átiratában fellebbezését írásban azzal indokolta, hogy Terhelt1 I. r. vádlott esetében az ölési cselekmény ugyan kísérleti szakban maradt, azonban figyelemmel kell lenni arra, hogy a vádlott mindent megtett a halálos eredmény bekövetkezéséért, a késszúrás a szívburkot is elérte, millimétereken és a szakszerű orvosi ellátáson múlt a halálos eredmény elmaradása. Az I. r. vádlott esetében kifejezetten nagy számú súlyosító körülményt állapított meg a törvényszék, melyekkel szemben alig akad enyhítő körülmény. Így kizárólag a cselekmény kísérleti szakban maradása alapozza meg a határozott idejű szabadságvesztés büntetés alkalmazását az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetéssel szemben, ezért határozott idejű szabadságvesztés alkalmazása esetén annak tartamát a felső határhoz kell közeli mértékben kérte meghatározni. Terhelt2 II. r. vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztés büntetés elmarad a törvényi középmértéktől, amit a rablási cselekmény kiemelkedő tárgyi súlya, illetve a súlyosító körülmények száma nem indokolt, ezért esetében is hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás alkalmazását tartotta szükségesnek.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.473/2023/23. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlottak és védőik fellebbezését nem tartotta alaposnak.

[6] Kifejtette, hogy a fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat terjedelme mindkét vádlott esetében teljes.

[7] A vádhatóság álláspontja szerint a törvényszék az általa lefolytatott bizonyítási eljárásban a perrendi szabályokat megtartotta, nem követett el olyan eljárási szabálysértést, amely a büntetőügy érdemi felülbírálatának akadályát jelentené. A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amelynek érdemi jelentősége volt a megalapozott döntéshez. A bizonyítás eredményeként a tényállást a váddal egyezően megalapozatlansági hibák és hiányosságok nélkül állapította meg. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is a szükséges körben teljesítette, mely során részletesen kitért arra, hogy a vádlotti védekezéseket mely bizonyítékok miként cáfolták. A bizonyítékok értékelése alapján a vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű. A megalapozott és kellően megindokolt tényállás irányadó a másodfokú felülbírálat során, ezért a felmentésre irányuló védelmi fellebbezések, amelyek valójában a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a megállapított tényállást támadják, a másodfokú eljárásban érvényesülő felülmérlegelési tilalomba ütköznek.

[8] A vádhatóság kiemelte, hogy a személyi rész az I. r. vádlott büntetése körében kiegészítésre szorul az elkövetési idővel, mert ez alapján a büntetőeljárás alatti elkövetés, mint súlyosító körülmény értékelése megalapozott. A tényállás 2. pontjában az akkumulátor pontos értéke nincs meghatározva, azt a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet megállapítani. Ezért azt lehet vélelmezni, hogy az akkumulátor értéke az 50.000,- forintot meghaladta, így a 42/2007. Bk. vélemény II. pontja értelmében nincs helye a rongálás büntetével halmazatban a kisebb értékre, dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás büntett kísérlete megállapításának, mert mindkettő 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A vádhatóság hivatkozott a 61. Bk. vélemény 7. pontjára, mely szerint bűnhalmazat esetén egyértelműen utalni kell arra, hogy az adott elkövetői minőség melyik bűncselekménnyel kapcsolatos, ezért az I. r. vádlott vonatkozásában a rendelkező részben az elkövetői minőséget

meg kell változtatni, és az indokolás szerint kell feltüntetni a visszaesői, illetve különös visszaesői minőséget.

[9] A büntetés kiszabásakor a vádhatóság szerint tévedett a törvényszék, mert a kiszabott büntetések nem szolgálják a speciális és generális prevenció célját. Az I. r. vádlott jelen ügyben elbírált bűncselekményeit visszaeső bűnismétlőként követte el, korábbi büntetései nem érték el a kellő visszatartó hatást, mert akár életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény elkövetésétől sem riadt vissza. Ezek a körülmények a társadalomra fokozottabb veszélyességet jelentenek, ezért a szabadságvesztés tartamát a határozott idő felső határához közelítve szükséges felemelni. A II. r. vádlott büntetése jóval elmaradt az irányadó középértéktől, holott a terhére is megállapítható jelentős számú súlyosító körülmény. Ezért esetében a prevenciós célok hatékonyabb érvényesülése érdekében a szabadságvesztés tartamának felemelése és ahhoz igazodóan a közügyektől eltiltás emelt mértékű alkalmazása indokolt.

[10] Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét változtassa meg akként, hogy mindkét vádlott szabadságvesztés büntetését, illetve a II. r. vádlott közügyektől eltiltásának tartamát súlyosítsa, az I. r. vádlott elkövetői minőségét módosítsa és tüntesse fel, hogy az emberölés büntettének kísérletében és a testi sértés büntettének kísérletében visszaesőnek, a tártettesként elkövetett rongálás büntettében különös visszaesőnek minősül, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[11] Az I. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában a jogorvoslati kérelem irányát megváltoztatta, és kizárólag a kiszabott büntetés enyhítését és az ügyészi súlyosításra irányuló fellebbezés elutasítását kérte.

[12] Ennek indokaként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülmények egymáshoz viszonyított súlyát nem arányosan értékelte, mérlegelése az I. r. vádlott terhére tolódott a súlyosító körülmények nagyobb nyomatékkal történő értékelése folytán. Jelen ügyben kiemelt jelentősége van a kísérleti szakban maradásnak, amelynek a büntetés tartamában is érzékelhetően meg kell jelennie. Az ügyészség által felsorolt terhelő adatokat a bíróság már nagy nyomatékkal figyelembe vette, ezért az ügyészi súlyosítás a már értékelt súlyosító körülmények további felértékelésére irányulna. Így a vádlott előélete és visszaesői minősége súlyosító körülmény, de nem teheti irrelevánssá a kísérleti szakban maradást, a tényleges eredményoldalt, illetve a személyi körülményeket és személyiségjegyeket. Az egyéniesített bünteteskiszabás lényege ugyanis az, hogy a bíróság a teljes bünteteskiszabási képet értékelje. A védő kiemelte, hogy az elkövetői minőség pontosítása önmagában nem eredményezheti a büntetés súlyosítását, az akkumulátor pontos értéke nem állapítható meg, ami azonban nem értékelhető a vádlottak terhére. A védő hangsúlyozta, hogy a két személy elleni erőszakos cselekmény kísérleti szakban maradt, a II. tényállási pont tényleges eredménye enyhébb, a személyi és személyiségbeli adatok pedig az individualizált bünteteskiszabás körében nagyobb nyomatékot indokolnak. Ezért álláspontja szerint a kiszabott büntetés túl súlyos, az elsőfokú bíróság a terhelő körülményeket kiemelt nyomatékkal értékelte, az enyhítő körülmények tényleges súlyát azonban nem érvényesítette kellően. Így a büntetés enyhítése indokolt, az ügyészi súlyosítási fellebbezés pedig megalapozatlan.

[13] Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla az I. r. vádlott tekintetében az elsőfokú ítéletet változtassa meg, és a vele szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát enyhítse, és az ügyészi súlyosítási fellebbezést utasítsa el.

[14] A II. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában az elsőfokú ítéletben kiszabott büntetés jelentős mérséklését kérte. Álláspontja szerint a büntetés tartama eltűzött, nem áll összhangban a cselekmény társadalomra veszélyességével, valamint a vádlott személyi körülményeivel.

[15] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt. A II. r. vádlott a nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, amely azonban a nyilvános ülés megtartásának nem képezte akadályát.

[16] A nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője perbeszédében az elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta. Hivatkozott a vádlott súlyos személyiségzavarára, amit alátámaszt, hogy önmagáról, mint kívülállóról beszélt az eljárás során, vallomásának ellentmondásossága is ebből fakadt. A védő szerint az I. r. vádlott személyiségzavara korlátozta belátási képességét, ez mindkét cselekményben tetten érhető volt, és a közvetlenség alapján arról az elsőfokú bíróság is meggyőződhetett. Az enyhítés indokaként az írásbeli fellebbezésében írtakra utalt.

[17] A II. r. vádlott védője felszólalásában a fellebbezését enyhítésért tartotta fenn. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a büntetlen előéletet és az időmúlást a vádlott javára értékelte, de elmulasztotta figyelembe venni a kísérleti szakot, ami alapján a kiszabott büntetés enyhítésére van mód.

[18] Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem ért egyet a 17 év büntetéssel, bizonyítékok hiányában vádelejtésnek lenne helye, mert az eszközök megsemmisültek.

[19] Az I. r. vádlott javára az enyhítést célzó védelmi fellebbezések eredményre vezettek, a többi fellebbezés nem alapos.

[20] A kétirányú fellebbezések folytán eljáró ítéltábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A védelmi fellebbezések irányára tekintettel az ítélet korlátozott felülbírálatának nem volt helye, azaz a revízió kiterjedt az eljárási szabályok betartására, a tényállás megalapozottságára, a bűnösségre, a bűncselekmények minősítésére, a büntetéskiszabásra és az egyéb, az egyszerűsített felülvizsgálatra tartozó kérdésekre függetlenül attól, hogy ki és milyen okból fellebbezett.

[21] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a Be. 608-609.§-ban meghatározott hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút vagy relatív eljárási szabályt nem sértett.

[22] Az elsőfokú bíróság a vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, a vádlottakat, továbbá az ítéletben megjelölt tanúkat kihallgatta. A tárgyaláson a további tanúk vallomását, a szakvéleményeket, valamint a releváns okirati bizonyítékokat felolvasással és ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette, a kamerafelvételeket pedig lejátszotta. A vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, majd a tényállás-megállapítási kötelezettségének is eleget tett.

[23] Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása csak a személyi rész tekintetében szorul kiegészítésre, a vádlottak erkölcsi bizonyítványa alapján az ítéltábla az előéleti adatokat a következőkkel pontosítja.

[24] Terhelt1 I. r. vádlott büntetései közül az 1. pontban feltüntetett, Pesti Központi Kerületi Bíróság által elbírált bűncselekmények elkövetési ideje: 2013. március 29., augusztus 20. és január 10. E büntetését az I. r. vádlott 2015. január 29. és 2020. február 19. közt letöltötte.

[25] A 2. pont alatti a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2014. szeptember 25. napján jogerőssé vált ítéletében elbírált bűncselekmények elkövetési ideje: 2013. június 11. Az I. r. vádlott e büntetését 2023. február 4. napjától 2024. augusztus 3. napjáig töltötte le.

[26] A 3. pontban írt, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2023. február 3. napján jogerős ítéletével elbírált lopásokat az I. r. vádlott 2020. július 26. napján követte el. E büntetését az I. r. vádlott 2024. augusztus 4. és 2026. február 3. napja közt töltötte le.

[27] A 4. pont alatt feltüntetett Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság által elbírált bűncselekmények elkövetési ideje: 2020. augusztus 26., szeptember 4. és október 6. Az I. r. vádlott 2026. február 4. napjától e büntetését tölti, várható szabadulása 2027. január 30.

[28] Terhelt2 II. r. vádlott ellen eljárás van folyamatban a Budapesti III. Kerületi Rendőrkapitányságon 865/2025.bü. számon a 2025. április 24. napján elkövetett garázdaság büntette miatt, melyben 2025. április 25. napján gyanúsítottként hallgatták ki.

[29] Az így kiegészített és pontosított tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Ezt követően az ítéltábla a felülbírálatot az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatával folytathatta. A Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint ugyanis az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018.B.8., EBH 2019.B.9. és BH 2019.220.).

[30] A törvényszék a beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve vetett el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről számot adott. Az elsőfokú bíróság irathűen rögzítette a vádlottak és a tanúk vallomásait, a szakvélemények és az okiratok tartalmi elemeit. A törvényszék mindenben helytálló és a logika szabályainak megfelelő indokokkal támasztotta alá a vádlottak egymáshoz fűződő kapcsolatait, cselekvőségüket és az azokból levont végkövetkeztetéseit, melynek során a kamerafelvételeket és a szakvéleményeket részletesen elemezte.

[31] Kellő terjedelemben megindokolta, hogy az ítéleti tényállás 1. és 2. pontjánál a kamerafelvétel, mint objektív bizonyíték alkalmas volt arra, hogy a tényállást arra alapítsa, mivel azon ruházatuk alapján a vádlottak jól felismerhetők, és cselekvőségük is nyomon követhető.

[32] Ez alapján rögzíthető volt, hogy az 1. tényállási pontbeli cselekménynél a vádlottak együtt mozogtak, a sértett után mentek, és látható volt az I. r. vádlott szűrő mozdulata, mely a sértett sérülését okozta, mivel utána jól láthatóan a sértett összegörnyedt és letérdelt. Okszerűen vetette el az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott védekezését is, mivel a felvételen az is látszik, ahogy a sértett ruházatát átkutatta. Bár sértettl sértettet az elsőfokú bíróság nem tudta személyesen meghallgatni, de ő a történetekre és az őt megtámadó személyekre már a nyomozás során sem emlékezett, így kihallgatása nélkül is tisztázható volt a tényállás. A sértett sérüléseire objektív bizonyítékul szolgált az orvosi dokumentáció és az annak alapján készült igazságügyi orvosszakértői vélemény, mely a sérülések folytán közvetlen életveszélyes állapotot rögzített.

[33] A 2. tényállásban a kamerafelvételeken szintén látható volt a cselekmény elkövetése, mely cáfolta az I. r. vádlott védekezését, aki szerint csak távolról figyelte a történeteket. A törvényszék meggyőzően indokolta, mi alapján állapította meg, hogy a gépkocsi ablakának betörése és az akkumulátor kábelének elvágása az I. r. vádlott terhére róható, az akkumulátor kivételében azonban társa, a II. r. vádlott is segítette. Az aggálytalan szakértői vélemény alapján a vádlottak tevékenysége közötti okozati összefüggés és az okozott kár értéke is bizonyítást nyert.

[34] A tényállás 3. pontjában írt cselekmény kapcsán az elsőfokú bíróság magas színvonalú érvelését az ítéltábla maradéktalanul osztotta, melyben az I. r. vádlott védekezését cáfolta.

[35] Az I. r. vádlott védője csak a másodfokú eljárásban kifogásolta a terhelt vonatkozásában készült igazságügyi elmeszakértői véleményt. A szakvélemény a védő által is hivatkozott személyiségzavart állapított meg, amely azonban a beszámítási képességet nem érintette. A fellebbezésben előadottak azonban a szakvélemény megállapításait nem tették kétségessé.

[36] A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt. Az eltérő tényállás megállapítását célzó védelmi fellebbezések valójában a bizonyítékok mikénti mérlegelésén keresztül a bemérlegelt és megindokolt tényállást támadták, amely annak megalapozottsága folytán a Be. 593. § (2) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban érvényesülő felülmérlegelési tilalom folytán eredményre nem vezethettek.

[37] A törvényszék által lefolytatott bizonyítási eljárás során a vallomásokból, a képfelvételekből és a szakvéleményekből nyert adatok egyértelműen beilleszthetők voltak a bizonyítékok zárt logikai láncolatába, amelynek zártsága a másodfokú bíróság megítélése

szerint is feltörhetetlen. A következtetés logikai zártsága azt jelenti, hogy egyedül a bizonyítandó tényre következtetést biztosítja, és nincs olyan további tény vagy körülmény sem, ami mindezt cáfolná vagy kétségessé tenné, továbbá kizárja, vagy cáfolja a nem a bizonyítandó tényre, vagy attól eltérő, azzal ellentétes következtetés lehetőségét (BH 2021.35. [64] bekezdés). Jelen esetben a bizonyítékok zárláncúsága az elsőfokú bíróság indokolásából ellenőrizhető, továbbá egyértelműen nyomon követhető, hogy a törvényszék hogyan jutott el a vádlottak bűnösségére levont következtetéséhez.

[38] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, és a bűncselekmény minősítése is megfelelt az anyagi jogi szabályoknak.

[39] Az ítéltábla egyetértett a törvényszék azon megállapításával, hogy a tényállás 1. pontjában írt cselekmény elkövetésekor a vádlottak szándéka sértett1 sértett értékeinek – akár erőszakos módon való – elvételének megállapítására irányult. Az elkövetéskor fennálló tudattartalomra a külvilágban megnyilvánult és így megismerhető tárgyi és alanyi tényekből lehet és kell visszakövetkeztetni (BH 2010.289.).

[40] Az elsőfokú bíróság jogi indokolása során a 3/2013. Büntető jogegységi határozat szempontrendszerét alapul véve helyesen sorolta fel azokat az alanyi és tárgyi tényezőket, amelyek Terhelt1 I. r. vádlott által elkövetett élet elleni bűncselekmény minősítése szempontjából relevanciával bírtak. Így helyesen utalt az elkövetés eszközére, annak jellemzőire (egy 8,5 cm pengehosszúságú kés), az erő kifejtés nagyságára (közepes erővel), a támadás helyére (mellkas bal oldala). Az életfontosságú szervekre célzottság arra alkalmas eszközzel és erőbehatást kifejtve szinte kivétel nélkül emberölési szándékra utal. A vádlotti magatartás az általános élettapasztalat szerint is alkalmas a halál előidézésére. Ezért a mellkas felé célzott, élet kioltására is alkalmas eszközzel történő közepes erővel véghezvitt szúrás közben az I. r. vádlott tudatának ki kellett terjednie arra, hogy magatartása következtében a sértett akár az életét is veszítheti, melybe belenyugodott.

[41] Az emberölés akkor minősül nyereségvágyból elkövetettnek, ha közvetlen anyagi előny megszerzésére irányul. Közömbös, hogy az elkövető által elérni kívánt vagy ténylegesen megszerzett vagyoni előny életszükséglet, káros szenvedély vagy erkölcsileg meg nem alapozott igény kielégítését szolgálja. A nyereségvágyból elkövetett emberölés esetén az elkövetés indoka és a célzat összefonódik. A nyereségvágy a célzatot és az indítóokot is magában foglalja, így ez a cselekmény eshetőlegesen szándékkal is megvalósítható (3/2013. BJE II.2. pont). Ezért okszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott terhére a nyereségvágyból elkövetett emberölés büntetnének a Btk. 10.§ (1) bekezdése szerinti kísérletét.

[42] Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában az értékek erőszakos elvételének szándéka volt bizonyított, ezért esetében törvényes a rablás büntetnének megállapítása. Az ő cselekménye befejezett volt, mert a sértett bántalmazása és az értékeinek elvétele is megvalósult, a bűncselekményt a Btk. 13.§ (1) bekezdése szerint tettesként követte el.

[43] A tényállás 2. pontjában a rongálás tekintetében a szakvélemény alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az okozott kár a Btk. 459.§ (6) bekezdés b) pontja alapján nagyobb kárnak minősült, melyet a vádlottak a Btk. 13.§ (3) bekezdése szerinti társtettesként követtek el.

[44] Az 1. tényállási ponthoz hasonlóan az I. r. vádlott sértett2 sértettet is éllel bíró tárggyal a fej és nyak irányában támadta, ez esetben azonban csak a testbántalmazási szándék volt terhére megállapítható. Az eszköz, a bántalmazott testtájék, illetve a bántalmazás ereje alapján az elsőfokú bíróság okszerűen állapította meg, hogy az I. r. vádlott szándéka – akár

esetlegesen – súlyosabb, nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására irányult. Így a 3. tényállásban írt cselekmény súlyos testi sértés büntettének kísérletét valósította meg.

[45] Alappal hivatkozott viszont a vádhatóság arra, hogy a Kúria Büntető Kollégiuma által a 2/2023. (VII. 5.) BK véleménnyel felülvizsgált és fenntartott 61. BK vélemény 7. pontja értelmében a bűnösség megállapítását és a bűncselekmény megjelölését követően, a büntetés kiszabásáról rendelkezések előtt, fel kell tüntetni, ha a vádlott mint visszaeső, különös visszaeső, többszörös visszaeső, vagy erőszakos többszörös visszaeső, illetve azt, hogy bűnszervezetben követte el a bűncselekményt. Bűnhalmazat esetén, ha a vádlott egy vagy több bűncselekményt eltérő minőségben követett el, egyértelműen utalni kell arra is, hogy különös visszaesői vagy más minősége melyik bűncselekménnyel kapcsolatos.

[46] Ennek rögzítése jelen ügyben kiemelt jelentőséggel bírt, hiszen a Btk. 160.§ (2) bekezdés h) pontja értelmében a különös visszaesés az emberölés minősítő körülménye lehet, melynek megállapítása esetén a vádlott terhére súlyosabb bűncselekmény róható.

[47] Az ítéltábla a személyi részt kiegészítette az I. r. vádlott korábbi büntetései vonatkozásában az elkövetési idők és a büntetés-végrehajtási adatok feltüntetésével. Ennek alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában, hogy Terhelt I. r. vádlottat korábban rongálás vétsége és más bűncselekmények miatt (az 1. pontban feltüntetett ítéletben) végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és a büntetés letöltésétől – 2020. február 19. napjától - a jelen ügyben elbírált újabb bűncselekmények elkövetéséig, 2022. április 9. napjáig három év nem telt el. Ezért az I. r. vádlott az élet és testi épség elleni bűncselekmények vonatkozásában a Btk. 459.§ 31. pontja alapján visszaesőnek, a rongálás tekintetében a Btk. 459.§ 31.a) pontja alapján különös visszaesőnek minősült, mivel korábban is hasonló – vagyon elleni bűncselekmény – miatt ítélték el. A másodfokú bíróság ezt az előbbiek szerint az ítélet rendelkező részében is feltüntette.

[48] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék szinte hiánytalanul és a büntetiskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlottak terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. Az I. r. vádlott vonatkozásában további súlyosító körülmény, hogy jelen ügyben elbíralt cselekményét más büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

[49] A II. r. vádlott tekintetében azonban a kísérlet enyhítő körülményként nem volt figyelembe vehető, mivel terhére a bíróság a rablás befejezett stádiumát állapította meg.

[50] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonnás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett büntettnek megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenytetés, azaz az elkövető számára nehézséggel

sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[51] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, vagyis mind a társadalom többi tagját, mind a tettest vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[52] Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott a Btk. 80.§ (1) bekezdése alapján a büntetéskiszabás elveire. Az ítéltábla azonban szükségesnek tartja ezt kiegészíteni azzal, hogy a vádlottakkal szemben a Btk. 81.§ (1) bekezdése alapján halmazati büntetést kellett kiszabni, melynek mértéke meghatározásakor a Btk. 80.§ (2) bekezdése szerinti középérték a Btk. 81.§ (2) és (3) bekezdése alapján számítandó. Terhelt1 I. r. vádlott esetében figyelembe kellett venni továbbá a Btk. 89.§ (1) bekezdésében a különös visszaesőkre előírt rendelkezéseket is.

[53] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor az eljárás tárgyát képező cselekmények fokozott társadalomra veszélyességére tekintettel a vádlottakkal szemben szabadságvesztést szabott ki.

[54] A másodfokú bíróság az eset összes körülményére tekintettel, azaz az immár négyéves időmúlásra, valamint az élet és testi épség elleni bűncselekmények kísérleti szakára tekintettel lehetőséget látott arra, hogy Terhelt1 I. r. vádlott esetében a törvényszék által meghatározott szabadságvesztés tartamát 13 évre mérsékelje. Az így meghatározott szabadságvesztés tartama nemcsak a büntetéskiszabási körülményekkel, hanem az I. r. vádlott személyében és cselekményeiben megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel is arányban áll, tettarányos büntetés, amely alkalmas a büntetés prevenciós céljának megvalósítására. Ennél rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabása azonban már súlytalan lenne, így a büntetés tartamának további mérséklése nem indokolt.

[55] Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék törvényesen határozta meg a vádlottal szemben alkalmazott joghátrány nemét és mértékét, a kiszabott szabadságvesztés tartama arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A bűncselekmények tárgyi súlyára tekintettel, melyet a két évtől tizenegy évig terjedő büntetési tétel tükröz, a vádlottal szemben kiszabott, középértéket el nem érő tartamú büntetés nem megtorló jellegű, inkább méltányosnak tekinthető, ezért annak további enyhítése indokolatlan.

[56] A szabadságvesztés tekintetében a másodfokú bíróság annyiban egészíti ki az elsőfokú ítéletet, hogy e büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját, és a Btk. 34. § első fordulatóját és a 35.§ (1) bekezdését is.

[57] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak. Így mindkét vádlott tekintetében a szabadságvesztés végrehajtási fokozata, valamint a feltételes szabadság

kizártsága, illetve legkorábbi időpontja vonatkozásában az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett, és pontosan tüntette fel, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[58] A vádlottak által őrizetben, valamint letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámítása a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdésére hivatkozással ugyancsak törvényes. Az ítéltábla azonban mindkét vádlott tekintetében az előzetes fogvatartással összefüggésben több elírást talált a törvényszék határozatában, ezért az iratok tartalma alapján a rendelkező részben írtak szerint mindkettőjük esetében pontosította a fogvatartási adatokat.

[59] Az ítéltábla rögzítette továbbá a II. r. vádlott bűnügyi felügyeletének utolsó napját.

[60] A bíróság a vádlottakat szándékos bűncselekmény elkövetése miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, akik méltatlanok arra, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyenek, ezért őket attól eltiltotta. A mellékbüntetés kiszabására a szabadságvesztéshez igazodó tartamban, a Btk. 33.§ (2) bekezdése, a Btk. 61. § (1) bekezdés alapján, a Btk. 62. § (1) bekezdésében írt tételkeretben került sor.

[61] A törvényszék helyesen döntött a bűncselekmény elkövetéséhez használt kés elkobzásáról, ám pontatlanul tüntette fel a bűnjeljegyzék sorszámát, melyen nyilvántartják, ezért azt az ítéltábla pontosította.

[62] Az egyéb bűnjelekre vonatkozó ítéleti rendelkezések is helyesek, de ezek tekintetében a másodfokú bíróság feltünteti a lefoglalás megszüntetésére vonatkozó rendelkezés alapjául a Be. 320.§ (1) bekezdését, és a bűnjelek kiadását megalapozó Be. 321.§ (1) bekezdését.

[63] A másodfokú bíróság a Be. 321. § – 2024. március 1. napjától hatályos – (5a) bekezdésének megfelelően arról is rendelkezett, hogy amennyiben a dolog átvételére jogosult a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor az az állam tulajdonába kerül.

[64] Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a bűnügyi költség vádlottankénti és egyetemleges viseléséről is.

[65] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[66] A másodfokú eljárásban a kirendelt védők díjaként bűnügyi költség merült fel, melyet az ítéltábla a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII. 27.) IM rendelet 7.§ (1) és (2) bekezdései alapján a nyilvános ülésen való megjelenésére tekintettel állapította meg.

[67] A másodfokú bíróság a költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében a Be. 574. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2026. június 2.

Dr. Rédei Géza s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kovács Katalin s.k.

előadó bíró

Dr. Kertész Andrea

bíró

A Fővárosi Törvényszék 11.B.191/2023/100. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.355/2025/18. számú ítéletében írt változtatásokkal Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében 2026. év június hó 2. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. június 2.

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke